

ловили по-младитѣ и въ робство ги закарвали. А децата пеленачета забивали на колове съ пеленитѣ имъ, намазвали ги съ катранъ и вечеръ ги запалвали, да свѣтятъ на тѣхния водителъ ханъ, когато пирувалъ.

Бѣгали нашитѣ прадѣди изъ горитѣ, криели се изъ планинитѣ. Хиляди и хиляди бѣгали къмъ Пирина. Настигнали ги въ полето и мнозина избили, други вързали, а децата захвърлили изъ полето живи, за да ги прибератъ после и запалятъ.

Пищѣли децата и отъ тѣхнитѣ писъци земята отъ мжка се разтърсила, гората престанала да шуми, птичките спрѣли да пѣятъ, рѣкичките сѣкнали да бѣблятъ. Дори слънцето се помрачило отъ жалъ и мжка и рано-рано се прибиравало кърваво-червено въ своитѣ палати.

— Иди, — казало слънцето на брата си Месечко, — иди ти и, ако можешъ, утеши малкитѣ дечица доле на земята при Пирина. Ако можешъ, помогни имъ. Азъ избѣгахъ отъ мжка. Тамъ тѣ пицятъ безъ бащи и майки и, който ги чуе, сърдцето му се кжса отъ жалъ.

Полетѣлъ пълноликиятъ Мѣсечко къмъ Пирина, но се спрѣлъ побледнѣлъ отъ това, що видѣлъ и чулъ. Хиляди и хиляди малки дечица захвърлени по полето пишѣли гладни, изоставени. Месечко засвѣтѣлъ по-силно, събудилъ всички горски звѣрове-майки: мечки, вълци, лисици, зайци, събралъ ги и ги изпратилъ при децата. И полетѣли тия горски майки и право при децата, обика-